

HILARY AND JACKIE

รอยอดีตอันขมขื่นของพี่สาวนักเป่าฟลูต และบทเพลงที่แสนปวดร้าวของน้องสาวนักเซลโล อานันท์ นาคคง

๑.

ณ หาดทรายสีส้มเศร้า ริมทะเลสีเทาโศก ยามบ่ายคล้อย แดดร้อนอ่อนแสง เด็กหญิงที่น้องคู่หนึ่ง หัวร่อต่อกระซิก วิ่งเล่นโลดโล่กันอย่างสนุกสนาน เบื้องหน้าที่ขอบน้ำบรรจุกับขอบทรายนั้น มีใครคนหนึ่ง ยืนอยู่อย่างเงียบสงบ เหมือนจะรอคอยสองพี่น้องอยู่ เงาตาของใครคนนั้นทอดยาวไปตามรอยริ้วคลื่นบน ชายหาด

เด็กหญิงพี่สาวหยุดชะงัก หยุดยืนอยู่กับที่ แต่เด็กคนน้องเดินก้าวต่อไปจนใกล้ใครคนนั้น ภาพที่ปรากฏข้างหน้าเธอ นั้นเป็นหญิงสาวแปลกหน้าคนหนึ่ง แต่มีท่าทีที่ดูคุ้นเคย หญิงสาวกระซิบอะไรเบาๆข้างหู เด็กผู้หญิงคนน้อง แล้วเด็กน้อยก็วิ่งต้อกลับมาหาพี่สาว เด็กคนที่ถามน้องว่าเขาพูดอะไรหรือ น้องตอบว่าเธอ เพียงแค่อยากพูดให้ฟังว่า “...แล้วทุกสิ่งทุกอย่าง มันก็จะผ่านไปด้วยดีเองแหละ...” *Everything is going to be all right...* พี่สาวว่าน้องเข้ามาออกใจไว้แน่น ภาพมุกกล้องค่อยๆเปลี่ยนไปเป็นมุมสูง แล้วเปิดออกไป จากจอ....

๒.

สองพี่น้องชาวอังกฤษ ฮิลารีและแจ็กกี้ เกิดมาในครอบครัว “ดูเปร” ที่แสนอบอุ่น สองพี่น้องมีพ่อ ที่รักลูก มีแม่เป็นคนรักดนตรีที่พยายามส่งเสริมลูกทุกวิถีทางในการเรียนรู้ดนตรี แต่เยาว์วัย และยังมีน้องชาย เล็กๆอีกคนหนึ่ง ที่เพิ่งลืมตามาดูโลกได้ไม่นาน

ทั้งสองเด็กหญิงรักกันมาก แบ่งปันรอยยิ้ม ความสุข เสียงหัวเราะด้วยกันในโลก แห่งเสียงเพลง ในช่วงเริ่มต้นหัดดนตรีนั้น ฮิลารีผู้พี่ซึ่งดูเหมือนจะเป็นคนที่มีอนาคตไกลกว่า เลือกที่จะหัดเป่าฟลูต ส่วนน้องสาวหันไปสนใจเซลโล ซึ่งดูเป็นเครื่องดนตรีใหญ่เทอะทะ ไม่สมขนาดตัวกระฉอยร่อยและความยากลำบาก ของเครื่องสีที่จะต้องรู้จักว่าตรงไหนเพี้ยนไม่เพี้ยน แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้ความพยายามของแจ็กกี้ต้องลดลงไป

ฮิลารีได้รับการคัดเลือกให้ไปร่วมกิจกรรมวงดนตรีเด็กในรายการหนึ่งของสถานีวิทยุบีบี กรุง ลอนดอน แต่เธอยืนยันต่อหน้าพ่อแม่ว่าถ้าน้องสาวเธอไม่ได้ไปด้วย เธอก็จะไม่เข้าร่วมวง เพราะเธอสัญญาไว้แล้วว่า จะไม่มีวันทิ้งน้องไปไหน ในที่สุดแจ็กกี้ก็ได้เข้าไปนั่งอยู่ในวงดนตรี ที่พี่สาวเล่นฟลูตอยู่ด้วย โดยมี กลองกระดาดขนาดเล็กวางอยู่บนตัก พอบทเพลงดำเนินไปถึง คิวของกลอง ปรากฏว่าเธอทำมันแตกเสียแล้ว สองพี่น้องหัวเราะสนุกสนาน แต่นั่นคือการสร้าง ความอับอายขายหน้าให้แม่ แจ็กกี้ถูกดุ เธอเสียใจมาก แต่แล้วก็กลับไปมุ่งมั่นที่จะเอาดีทางดนตรีให้ได้

เธอทุ่มเทเวลาให้กับเซลโลทุกวัน วันละหลายชั่วโมง แม้กระทั่งการฝึกในใจทุกหนแห่ง ไม่ว่าจะบน โຕะกินข้าว โຕะเรียน และในที่สุดเธอก็ได้เข้าประกวดเยาวชนดนตรีพร้อมกับพี่สาว แสดงฝีมือต่อหน้าคณะกรรมการและบรรดาเด็กเก่งดนตรีคนอื่นๆ ผลการประกาศรางวัลคือ ความน่ายินดีของคณะกรรมการและทุกคนที่มาฟังดนตรีเพราะนี่ถือเป็นครั้งแรกที่พี่สาวและ น้องสาวได้รับรางวัลชนะเลิศทั้งคู่ในเครื่องมือของตน

ขณะที่ทุกคนทั้งพ่อแม่และสื่อมวลชนหันไปให้ความสนใจกับแจ็กกี้ ฮิลารีก็รู้สึกท้อ พรสวรรค์ที่ตนเองคิดว่ามีมาตลอดนั้นมันสูญหายไปถนัดใจ เพลงฟลูตของเธอที่เคยทำให้ ใครๆเคยยกย่องดูเหมือนไร้ ความหมาย เธอแอบร้องไห้เสียใจ แต่ในความเป็นสายใยพี่น้อง เธอก็กลับมาพร้อมแสดงความยินดีกับแจ็กกี้ต่อ หน้าทุกคน

ผลการประกวดครั้งนั้นและครั้งต่อมา แจ็กกี้ยังคงครองตำแหน่งดาราดวงเด่น ของทุกเวทีประกวด กว่ารางวัลมากมาย จนในที่สุด โอริสผู้แม่ก็ตัดสินใจพาแจ็กกี้ ไปหาครูเซลโลที่เก่งที่สุดคนหนึ่งในลอนดอน แต่ละวัน เดือน ปีที่ผ่านไป แจ็กกี้และครูของเธอ ได้ใช้เวลาที่ผ่านไปร่วมกันอย่างคุ้มค่า แจ็กกี้ได้เรียนรู้ เพิ่มพูนประสบการณ์ทางเซลโลอย่างมาก มาย ความรู้ความสามารถของเธอพัฒนาไปอย่างไม่หยุดยั้ง พรสวรรค์ทางดนตรีของเธอ เปล่งประกายออกมาอย่างแท้จริง เป็นที่ชื่นชมของครูและแม่ ในขณะที่ฮิลารีก็ รู้สึกตัวเอง ว่าทุกอย่างเปลี่ยนไปแล้ว ดูเหมือนชีวิตในโลกดนตรีของเธอจะค่อยๆค่อยๆไปทุกวันๆ

เมื่อแจ็กกี้เป็นสาวเต็มกาย ครูบอกได้ถึงเวลาที่เธอจะได้วัดความสามารถ อันเยี่ยมยอดนี้ต่อหน้า สาธารณชนเสียที โดยจัดการแสดงให้ที่วิกมอร์ฮอลล์ สถานที่แสดง ดนตรีชื่อดังกลางกรุงลอนดอนที่คอเพลง คลาสสิกทุกคนรู้จักดี ผลของคอนเสิร์ตอย่าง เป็นทางการครั้งแรกในชีวิตของเธอผ่านไปด้วยดี และในงาน

เลี้ยงฉลองวันนั้นเอง แจ็คก็ก็ พบว่ามีแฟนเพลงนิรนามคนหนึ่งแอบมาฟังของชวัญไว้ให้เธอโดยเฉพาะ เป็น **เซลโลเก่าแก่ ยี่ห้อสตราดิวาริอุส** ซึ่งในวงการดนตรีถือกันว่าเป็นเครื่องสายสกุลช่างอิตาลีที่มีชื่อเสียงมาก เธอ จ้องมองมันตาไม่กระพริบ **สัญชาติญาณบอกว่าเซลโลตัวนี้ดูเหมือนมีอำนาจลึกลับอะไร บางอย่างซ่อนเร้นอยู่ และดูเหมือนว่าเส้นทางของชีวิตแจ็คก็จะผูกพันกับมันจนเป็นหนึ่งเดียวกัน นับตั้งแต่นั้นมา**

พี่น้องสองสาวได้รับเชิญไปร่วมบรรเลงดนตรีแจ๊ซแชมเบอร์มิวสิกในงานแต่งงานของใครคนหนึ่งที่ยี่สิบห้า ค่ำวันนั้นทั้งสองคนสนุกสนานกับบรรยากาศของงานเต้นรำและรสนา ใต้ถุน ในคฤหาสน์หรูหราร่วมกัน ในความมืดทั้งสองส่องไฟฉายดูรูปจิตรกรรมโบราณบนเพดาน คุยกันสนุกสนานเรื่องชีวิต ความใฝ่ฝัน และ กลับไหลลงไปด้วยกันจากความอ่อนเพลีย

สายวันรุ่งขึ้น อิลลารีพบว่าเธอตื่นขึ้นมาเพียงคนเดียว น้องสาวที่นอนเคียงข้างอยู่บนเตียงเดียวกัน หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย คนบอกเธอว่าแจ็คก็ออกเดินทางไปแล้วอย่างกะทันหัน เมื่อเช้านี้ เพราะมีคิวการแสดงเซลโลไฮเดินคอนแชร์โตตัวที่เยอรมัน และเป็นการไปที่ไม่มีการ บอกกล่าวรำลึกลับ อิลลารีทำหน้าที่

ภาพในจุดนี้มีดลง มีตัวอักษรขึ้นรางเลื่อนว่า Hilary

๓.

ภาพเปิดขึ้นมาใหม่เป็นอิลลารีกำลังจำอ้อวกกลับมาที่ห้องเรียนดนตรีของเธอวันนั้นเธอไม่ สามารถเป่า ฟลุ้ตให้ถูกใจครูดนตรีของเธอได้ ครูคิดว่าเธอไม่มีพัฒนาการทางดนตรีเลย แต่กลับชมน้องสาวต่อหน้า

ในขณะที่เดียวกัน ทุกคนที่บ้านดูเปรก็กำลังตื่นเต้นกับเสียงวิทยุคลื่นสั้นที่ถ่ายทอดการ แสดง สดจาก มอสโคว์ แจ็คก็ดูท่าทางจะเป็นดาราคนสำคัญของคอนเสิร์ตที่นั่น

อิลลารีกลับไปห้องเรียนดนตรีอีกครั้ง เธอยังถูกครูฟลุ้ตดูต่ำเหมือนเดิมว่าเป่าไม่ดี โดยเฉพาะ *โน้ตบี แพลต* โน้ตตัวที่เธอเคยคิดว่าเธอรู้อีกมันดีตั้งแต่เล็กและเคยสอนให้น้องสาว เล่นเสียงนี้ด้วยซ้ำ แต่ครูกลับ บอกว่าเธอต้องเป่ามันใหม่ สีหน้าอิลลารีแทบจะร้องไห้

มีฟลุ้ตไปรษณีย์ส่งมาที่ใดที่หนึ่งในยุโรปมาที่บ้านดูเปร ทุกคนตื่นเต้นมาก เข้าใจว่า แจ็คก็ส่งของ ชวัญมาให้จากการทัวร์ดนตรีนานาชาติ แต่เมื่อเปิดออกดูแล้วกลับพบว่านั่นคือ กองเสื้อผ้าเก่าๆสกปรกกอง หนึ่งที่ยังไม่ได้ซัก

อิลลารีเดินกลับไปโรงเรียนดนตรีของเธอ ระหว่างทางมีหนุ่มร่างใหญ่คนหนึ่งเข้ามาทัก ถามว่าคุณ คือมิสซิสดูเปรใช่ไหม ผมกำลังจะมีงานแสดงคอนเสิร์ต อยากเชิญให้คุณมาเล่นด้วย อิลลารีบอกว่าคงทักผิด แล้ว น่าจะเป็นน้องสาวนั้นมากกว่าแต่ชายหนุ่มก็ยังยืนยันว่าเขา ต้องการคุยกับเธอแน่เพราะต้องการคน เป่าฟลุ้ตไปเล่นเพลงบาด บันไดเสียงบีไมเนอร์ (*ซึ่งมีโน้ตตัวที่เธอถูกครูดูอยู่ในนั้นด้วย*) อิลลารีนั่งคิดสักครู่ แล้วก็บอกว่าไม่วาง แต่ชายหนุ่ม บอกว่าไม่เป็นไร เมื่อไรที่คุณว่างจะเป่า ผมก็ยังรอได้เสมอ

การเรียนของอิลลารีดูเหมือนจะเลวร้ายลงไปเรื่อยๆ ในวันสอบต่อหน้ากรรมการ เธอถูกครูฟลุ้ตจ่อม โทดดูเสียจนกระทั่งไม่มีกระจิตกระใจจะเล่นดนตรีต่อ เธอเสียใจร้องไห้ วิ่งออกไปจากโรงเรียน ฝ่าฝืนที่ตัก กระจหน้าไปจนถึงบ้านแต่ก็ถึงเลใจไม่กล้าเปิดประตูบ้าน นั่งซิมเศร่าอยู่กับสายฝนโปรยปรายหน้าบ้านนั้น

ชายหนุ่มที่เคยทักเธอเดินตามมายืนดูเธอในสายฝนอยู่เป็นนานก่อนที่จะขยับด้วย ทำทางอ่อน โยนเป็นมิตรของเขาทำให้อิลลารีดูสบายใจขึ้น ชายหนุ่มบอกว่าเข้าไปในบ้าน กันเถอะ ตากฝนอยู่อย่างนี้ไม่ดี หรือว่า แล้วก็ถือวิสาสะเปิดประตูเข้าไปโดยไม่ต้องรอ คำตอบจากเธอ แจ็คก็กลับบ้านมาแล้ว ชายหนุ่ม แนะนำตัวเองกับทุกคนว่าเขาคือ **คิฟเฟอร์ ฟินซี** เป็นคอนดักเตอร์มือใหม่กำลังหลงรักอิลลารีและอยากเชิญ เธอไปโซโล่ฟลุ้ตในงานคอนเสิร์ต ของเขา ทุกคนในบ้านดูประหลาดใจแต่ก็ยินดีกับสิ่งที่เกิดขึ้น

ในงานคอนเสิร์ต เพลงบาดดังอย่างไพเราะ เป็นครั้งที่อิลลารีเป่าฟลุ้ตอย่างมีความสุข ที่สุดในรอบ หลายปีที่ผ่านมา ในขณะที่ฟินซีอำนวยเพลงอย่างตั้งอกตั้งใจ และเพลงรัก ก็ถึงเวลาบรรเลงของมัน

แจ็คก็นอนรอพี่สาวอยู่คนเดียว รู้สึกเหมือนว่าอะไรในชีวิตเปลี่ยนแปลงไป คืนนั้นอิลลารี กลับบ้าน ดึก กระซิบบอกน้องสาวว่าเธอจะแต่งงานกับคิฟเฟอร์ แจ็คก็ไม่เห็นด้วย แสดงอาการ คัดค้านให้รู้ แต่อิลลารีก็ ยืนยันว่าเธอกับคิฟเฟอร์รักกันมาก เขาเป็นคนที่ทำให้เธอรู้สึกตัวว่า เป็น *คนพิเศษ* แจ็คก็ประชดประชันว่า ไม่จริงหรอก ที่จริงอิลลารีไม่ใช่คนพิเศษแต่อย่างไรเลย ในสายตาของเธอ (*The truth is, you're not special*) อิลลารีสวนกลับว่า แล้วแต่จะพูดไปเถอะ แต่ถ้าเธอคิดว่าเป็นคนธรรมดาจะง่ายกว่าเป็นคนพิเศษ เธอก็คิดผิด ไปแล้วละ และถ้าเธอ ไม่มีไอ้เจ้าเซลโลนั้นอยู่ด้วยละก็ เธอก็ไม่มีค่าอะไรเลย (*If you didn't have that cello to prop you up, you'd be nothing*) สองพี่น้องนั่งอึ้ง ทุกอย่างเงียบสงัด

พิธีแต่งงานของหนุ่มสาวจัดขึ้นอย่างเรียบง่าย ณ ที่ว่าการอำเภอ ครอบครัวดูเปรและ ครอบครัฟฟินซี ไปร่วมงานกัน ระหว่างที่เจ้าบ่าวจุมพิตเจ้าสาว แจ็คก็นั่งหัวเราะ ตบมือเปาะเปาะ เหมือนกำลังดูคอนเสิร์ต

ภาพตัดกลับมาที่บ้านดูเปร ขณะทีพ่อแม่ น้องชาย ฮิลลารีและเชยใหม่กำลังรับประทาน อาหารเย็นกัน อยู่ จู่ๆประตูบ้านก็เปิดผางออกมา ภาพที่ทุกคนเห็นอยู่เบื้องหน้าคือแจ็กกี้ในชุด เสื้อผ้าโฉบเฉี่ยวทันสมัยกับ หนุมน้อยหน้าคมเข้มผมดำหยิกหยักศกคนหนึ่งงมมือกันคลอเคลียเข้ามาอย่างสนิทสนม แจ็กกี้ประกาศกับทุกคนว่านี่คือ คนรักของเธอ แดเนี่ยล “แดนนี่” บารเนโอบิม มาจากอาร์เจนตินา เป็นนักเปียโนและ คอนดักเตอร์ไฟแรง เธอกำลังจะแต่งงาน กับเขาในไม่ช้า แต่ตอนนี้เราทั้งคู่กำลังวุ่นกับโปรแกรมคอนเสิร์ตที่ยาวอยู่ แต่นั่นก็ไม่ได้เป็น อุปสรรครักอะไร ทุกคนทำท่าประหลาดใจกับสำเนียงพูดเพี้ยนแปร่งของแดเนี่ยล และยิ่งประหลาดใจมากขึ้นเมื่อรู้ว่าเขาเป็นยิว แต่แจ็กกี้ยืนยันว่าจะเป็นศาสนาไหนเธอก็ไม่สน เพราะเธอให้คุณค่ากับความรักรมากกว่า

พิธีวิวาห์ของแจ็กกี้และแดเนี่ยลถูกจัดขึ้นที่อิสราเอลอย่างเอิกเกริก มีสื่อมวลชนให้ความสนใจประโคม ข่าวคนดังของวงการดนตรีทั้งสองกันมากมาย ไม่เว้นกระทั่งชาวแจ็กกี้เปลี่ยน ศาสนาเป็นยิว

ฮิลลารีย้ายบ้านไปอยู่กับคิฟเฟอร์ที่ชนบท มีชีวิตครอบครัวที่เงียบสงบและลูกเล็กน่ารัก แต่ก็ยังได้ติดตามรับทราบข่าวการแสดงดนตรีตามเวทีต่างๆทั่วโลกของน้องสาวอยู่เนืองๆจากหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น

วันหนึ่ง แจ็กกี้ได้ปรากฏตัวอย่างไม่มีใครคาดหมายที่บ้านของฮิลลารีและคิฟเฟอร์ พี่น้องดีใจที่ได้พบกันอีกครั้ง แม้ว่าฮิลลารีจะสังเกตได้ว่าแจ็กกี้มีอาการผิดปกติอะไรบางอย่าง ขณะที่พี่น้องกำลังสนุกกับไวน์ในยามค่ำคืน จู่ๆ แจ็กกี้ก็กล่าวคำพูดที่สร้างความตกตะลึงกับ พี่สาวว่า เธอต้องการนอนกับคิฟเฟอร์ และเมื่อทั้งพี่สาวและพี่เชยแสดงความไม่เห็นด้วยออกมา แจ็กกี้ก็เกิดอาการเหมือนเสียดสีลุ่มคลั่ง ด้วยความรักและสงสารน้องสาว ในที่สุดเธอก็ยอม ฝืนใจให้แจ็กกี้สมหวัง แต่การมีเซ็กซ์ของสามีและน้องสาวกลับกลายเป็นเรื่องทรมานใจ เธออย่างยิ่ง โดยเฉพาะการที่จะต้องนอนโดดเดี่ยวเพียงลำพังในขณะที่ห้องข้างๆกันนั้น แจ็กกี้กำลังฮัมเพลงเชลโลอย่างมีความสุขขณะร่างของคิฟเฟอร์ทับทับอยู่กับตัวเธอ

แจ็กกี้ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว ภาพหน้าจอก็เปลี่ยนไปเป็นขุนมัว เหมือนดูวิดีโอราคาถูก แจ็กกี้ดูราวเรียงมีชีวิตชีวา เล่นสนุกกับคิฟเฟอร์และลูกๆของเขา ในขณะที่ฮิลลารีเฝ้ามองด้วยความร้าวรานใจ

จนวันหนึ่ง คิฟเฟอร์ไม่อาจทนปล่อยยิวให้เพศสัมพันธ์ที่ผิดปกติวิสัยเช่นนี้ดำเนินต่อไปได้ เขาเข้าไปหาฮิลลารีและยืนยันว่าจะไม่กลับไปมีอะไรกับน้องสาวของเธออีกเด็ดขาด ขณะที่บทเพลงรักของคิฟเฟอร์และฮิลลารีกำลังดำเนินไปในวิถีของมัน ทั้งสองก็ได้ยิน เสียงเชลโลดังขึ้นจากห้องนอนของแจ็กกี้ เป็นเสียงที่บ่งบอกถึงความทุกข์ทรมาน ความขมขื่น เจ็บปวดรวดร้าว เกินกว่าผู้ฟังจะทานทนได้

เช้าวันรุ่งขึ้น แจ็กกี้และเชลโลของเธอ ได้เดินทางออกจากบ้านชนบทหลังนั้นไป เธอเดินทางไปตามทางอย่างโดดเดี่ยวไร้จุดหมาย ภาพที่ปรากฏขึ้นในจอดูช่างสลับสับสน เสียงดนตรีคลอประกอบซิมเคร้าหตุ

ภาพในจุดนี้มีตกลงอีกครั้ง มีตัวอักษรขึ้นเลื่อนระบุว่า Jackie

๔.

ภาพเปิดสว่างขึ้นใหม่เป็นแจ็กกี้กำลังนอนหลับอยู่กับพี่สาวอย่างมีความสุขบนเตียงนอนที่อิตาลี ใครคนหนึ่งเข้ามาปลุกเธอตั้งแต่เช้ามืด บอกว่าให้รีบเก็บข้าวของลงกระเป๋าทริเทียม ออกเดินทางด่วนเพราะคืนนี้จะมีคอนเสิร์ตที่เยอรมัน และจะต้องเดินทางไปออกรายการแสดง ที่อื่นอีก แจ็กกี้ลึกลับ ถามว่าแล้วพี่สาวล่ะ ยังไม่ได้บอกให้พี่เขารู้เลยว่าเกิดอะไรขึ้น ใครคนนั้น บอกว่า เราไม่มีเวลาแล้ว รีบไปเถอะ ปล่อยพี่สาวไว้อย่างนี้แหละ เดี่ยวพอตื่นมาก็คงหาทาง กลับลอนดอนเองได้

แจ็กกี้ขึ้นเวทีเล่นคอนเสิร์ตบนเวทีทรูหรา เธอนั่งสีเชลโลโดดเดี่ยวท่ามกลางนักดนตรีแปลกหน้า และยิ่งโดดเดี่ยวมากขึ้นกับงานปาร์ตี้หลังคอนเสิร์ต ผู้ชมชาวเยอรมันคนหนึ่งเดินเข้ามาทักทายเธอ พูดภาษาอังกฤษกระต่อนกระแต่ว่าเขาเข้าใจเพลงที่เธอเล่น เธอตอบกลับไปอย่างฉะฉานด้วยภาษาเยอรมัน ผู้ชมคนนั้นและแขกรอบด้านยืหนึ่งอึ้ง ทำท่างง แต่ทั้งหมดก็แสดงมารยาทด้วยการปรบมือกราวใหญ่

เส้นทางการแสดงดนตรีของแจ็กกี้ดูเหมือนจะไกลออกไปจากบ้านทุกๆที่ แต่ละวันผ่านไปกับสนามบินใหม่ เวทีการแสดงใหม่ วงที่ไม่คุ้นเคย คนที่ไม่คุ้นเคย ภาษาวัฒนธรรมที่ไม่คุ้นเคย เธอพยายามหาทางติดต่อกลับบ้านแต่ไม่สำเร็จ รู้สึกเคืองแค้นมากขึ้น หลายแห่งที่เธออยู่ตัวคนเดียวโดยไม่สามารถสื่อสารกับใครได้ แม้กระทั่งสาวใช้ประจำโรงแรมแห่งหนึ่งในสเปนที่คุยกันไม่เข้าใจ เธอพยายามจะหาที่ซักผ้าที่หมักหมมจากการเดินทางและเล่นคอนเสิร์ตแต่จนแล้วจนรอดก็ไม่สำเร็จ เธอรู้สึกทั้งฉุนเฉียวทั้งเศร้าใจ

แสงแดดแผดกล้า ฉายส่องมาทางหน้าต่าง ค่อยๆลามเลียเชลโลที่เธอวางไว้บนพื้นอย่างไม่สนใจใยดี แจ็กกี้นั่งอยู่บนเตียงเหม่อลอย ในขณะที่แดดทวีความร้อนแรงขึ้น เสียงเนื้อไม้เชลโลแตกลั่นเปรี๊ยะ สายลั่นลั่นครวญครางอย่างตัดพ้อ เสียงแกรกรากดังก้องอยู่ในโสตประสาทของหญิงสาว เธอหวาดใสมันว่าหยุดเสียที่ได้ใหม่ ภูจะบ้าตายอยู่แล้ว

ที่รัสเซีย แจ็คก็ไปเข้าชั้นมาสเตอร์คลาส ครูเชลโลบอกว่ามีมือของเธอน่าทึ่งมาก จะเป็นคนยิ่งใหญ่ต่อไปในโลก เธอยิ้มหยัน แล้วบอกกลับไปว่า ที่จริงแล้ว เธอไม่อยากเป็นนักเชลโลเลยสักนิด เธอเกลียดเครื่องดนตรีนี้มาก ไม่เคยอยากจับต้องมันเลย แต่มีอะไรบางอย่างที่ทำให้เธอหนีจากมันไม่ได้ พอเล่นคอนเสิร์ตหนึ่งจบแล้ว งานอื่นๆก็ติดตามมาไม่หยุดหย่อน เธอเบื่อดนตรีเอามากๆ ครูรัสเซียยื่นนั่งอึ้ง

แจ็คก็แบกกล่องเชลโลเดินฝ่าหิมะหนาวของรัสเซียกลับที่พัก มีห่อพัสดุไปรษณีย์รอคอยเธออยู่ ช่างในนั้นเป็นเสื้อผ้าที่ซักรีดเรียบร้อยแล้ว เธอดีใจจนน้ำตาคลอ พุดพึมพำว่านี่แหละ ความหมายของบ้าน แจ็คก็เดินเข้าห้องพัก เปิดหน้าต่างออก หิมะโปรยปรายไม่ขาดสาย อากาศข้างนอกหนาวสะท้าน เธอเอาเชลโลออกจากกล่อง วางไว้นอกห้องแล้วปิดหน้าต่างเสีย หยิบเสื้อผ้าที่ซักรีดใหม่กองนั้นมาคลี่แผ่คลุมเตียง แล้วนอนเกลือกกลิ้งเล่น หลับตาพร้อมอย่างมีความสุข

คำวันนั้น เสียงดังปังใหญ่ปลุกให้แจ็คก็สะดุ้งตกใจตื่น บานหน้าต่างเปิดออก เชลโลกลับเข้ามาวางอยู่กลางห้อง เธอจ้องมองมันด้วยความหวาดกลัว ตาเบิกโพลง พุดอะไรไม่ออก

ภาพตัดไปเป็นบ้านดูเปรูในลอนดอน เธอกลับมาบ้าน พบว่าพี่สาวกำลังพกรักกับหนุ่มแปลกหน้าคนหนึ่ง และเมื่อทราบวาททั้งสองกำลังจะแต่งงานกัน แจ็คก็ก็คัดค้านและเถียงกับพี่สาวว่าใครคือคนพิเศษ

ภาพในจอเปลี่ยนไปเป็นบรรยากาศของงานเลี้ยงฉลองคริสต์มาสในบ้านคนชั้นสูงแห่งหนึ่ง แจ็คก็แบกเชลโลไปงานเลี้ยงด้วย เธอนั่งดูมันในรถแท็กซี่อยู่นาน ในที่สุดก็ตัดสินใจก้าวลงจากรถโดยทิ้งมันไว้ รถแท็กซี่แล่นออกไป

เธอเดินเข้าไปในบ้านหลังนั้น และพบว่าพี่สาวหนุ่มรูปหล่อคนหนึ่งกำลังเล่นเปียโนอยู่ มีใครต่อใครรวมล้อมฟังด้วยความสนใจ ระหว่างที่เขาทักทายกับเธอหลังจากเล่นเพลงจบลง ก็มีเพื่อนของแจ็คก็เอาเชลโลมาให้บอกว่าแท็กซี่เอามาส่งคืน เพราะคิดว่าเธอลืมทิ้งไว้ในรถ ชายหนุ่มประหลาดใจว่าเธอเป็นนักดนตรีด้วยหรือ เพราะดูบุคลิกหน้าตาของเธอไม่น่าจะเป็นนักดนตรีได้ แต่ถ้ามีโอกาสก็อยากจะคุยกับเธอเป็นการส่วนตัว ระหว่างที่ชายหนุ่มกำลังจะออกจากบริเวณงานนั้นไป พูของเขาก็ได้ยินเสียงเชลโลดังขึ้นอย่างไพเราะจับใจ เหมือนมีอำนาจอะไรสักอย่างมาล่อลวงใจเขาไว้ ชายหนุ่มย้อนกลับมาหนึ่งที่เปียโนและเล่นไปพร้อมกับเธอ สายตาของหนุ่มสาวทั้งสองสบกันอย่างมีความหมาย และทุกอย่างลงเอยที่ฉากรักอันอบอุ่น

เช้าวันต่อมา ในจอมีภาพของแจ็คก็นอนเคียงข้างเชลโลตัวนั้น เธอกระซิบบอกมันเบาๆว่า *ขอบคุณ* และขอโทษที่ทำอะไรไม่ดีลงไป *ที่จริงแล้ว เจ้าคือเพื่อนที่ดีที่สุดของฉัน*

แจ็คก็และแดเนียล หนุ่มคนรักที่กลายเป็นคู่ชีวิตของเธอ ได้ร่วมกันสร้างผลงานดนตรีอย่างมากมาย ทั้งการบันทึกเสียงและการแสดงสด เขาเป็นทั้งนักเปียโนคู่ใจและเป็นคอนดักเตอร์ที่คอยโอบอุ้มคุ้มครองเธอไปในการเดินทางเล่นคอนเสิร์ตกับวงดนตรีต่างๆ ระหว่างที่ความรักหวานชื่นดำเนินไป เธอก็เริ่มรู้สึกว่ามีบางสิ่งบางอย่างผิดปกติเกิดขึ้นกับมือของเธอ จนกระทั่งถึงเวลาการแสดงคอนเสิร์ตครั้งหนึ่ง เธอสีเพลง *เอลการ์คอนแชร์โต* ซึ่งเป็นเพลงเอกที่สุดในชีวิต แสงไฟส่องจับเธอโดดเด่นดุจเทพธิดากลางสรวงสวรรค์ เสียงเชลโลก้องดังเร้าอารมณ์ ถึงวาระสุดท้าย เธอหยุดชะงัก คั่นชักเชลโลหล่นลงไปที่พื้นเบื้องล่าง วงดนตรีหยุดเงียบ เธอตะลึงมองคั่นชักนั้นไม่ไหวติง แดเนียลก้าวเดินเข้ามาใกล้ก้มเก็บคั่นชักส่งให้ เธอหน้าตาคลอกล่าวแสดงความเสียใจและขอโทษ แดเนียลบอกว่าไม่เป็นไร ทั้งสองยืนโศกคนดู เสียงปรบมือดังอยู่รายรอบ

แจ็คก็รู้สึกหงุดหงิดกับอาการผิดปกติของมือตนเองมากขึ้นเรื่อยๆตามลำดับ วันหนึ่งขณะกำลังเก็บกระเป๋าทริแย้มออกเดินทางไปแสดงดนตรีต่อ เธอถามแดเนียลว่า สักวันถ้าหากเธอเล่นดนตรีไม่ได้อีกต่อไป เขายังจะรักเธอไหม (*"Would you still love me if I couldn't play?"*) แดเนียลตอบว่าถ้าเธอไม่ได้เล่นดนตรี เธอก็คงไม่ใช่เธออีกต่อไป (*"You wouldn't be you if you didn't play"*) แต่เขาก็พุดขึ้นอีกว่า ถึงอย่างไรเขาก็รักเธอมาก และเธอยังคงเป็นเธอเสมอสำหรับเขา ไม่มีทางที่เธอจะเล่นไม่ได้หรอก แจ็คก็พุดขึ้นมาด้วยน้ำเสียงประชดประชันว่า ถ้าหากเธอเล่นดนตรีไม่ได้จริงๆ ก็คงไม่ต่างอะไรไปจากพวกตัวสัตว์ประหลาดในหมู่มนุษย์นะ ว่าแล้วก็ผลุนผลันหายไปจากที่ตรงนั้น โดยไม่บอกอะไรแดเนียลสักคำว่าเธอหายไปไหน

จอภาพเปิดขึ้นใหม่ด้วยรอยยิ้มบนใบหน้าของพี่สาวและน้องสาวที่ได้พบกันอีกครั้งอย่างไม่คาดฝัน แจ็คก็มาอาศัยอยู่กับฮิลลารีและคิฟเฟอร์ ภาพวิดีโอพราหม์ฉายบรรยากาศแห่งความสุขเล็กๆน้อยๆของเธอ และตัดสลับมาเป็นภาพเธอเดินร้องไห้หน้าตาคลอออกไปจากบ้านชนบทนั้น

แจ็คก็กลับคืนมาสู่เวทีคอนเสิร์ตอย่างซอกซี้ อาการผิดปกติของร่างกายกำเริบมากขึ้น ก่อนที่จะขึ้นแสดง เธอตกใจแทบสิ้นสติ เมื่อพบว่าอยู่ดีๆก็ปีสสาวะนองไหลพื้นโดยไม่รู้ตัว และเมื่ออยู่บนเวทีนั้น เสียงเชลโลในหูของเธอกลับกลายเป็นเหมือนเสียงปีศาจกรีดร้อง สายลวดครูดคราดตั้งโหยหวน ประสาทตาพราพราย และเมื่อการแสดงจบลง เสียงคนดูปรบมือให้ดังกึกก้อง แดเนียลผู้อำนวยเพลงให้สัญญาณเธอลุกขึ้นโค้งรับผู้ชมตามมารยาท แต่เธอกลับบอกเขาด้วยเสียงสะอื้นไห้ว่า เธอไม่สามารถเคลื่อนไหวร่างกายได้เลย แด

เนี่ยลตกใจมาก ค่อยๆอุ้มเธอลงไปจากเวที คนดูกลับบ้าน นักดนตรีค่อยๆลุกออกจากเวทีไปทีละคนสองคนจนเหลือเวทีว่างเปล่ากับเชลโล่ที่วางทิ้งโดดเดี่ยวอยู่ในแสงไฟสรั้อยนั้น

อาการเจ็บป่วยของแจ็กก็รุนแรงมากขึ้นตามลำดับ บัดนี้ทุกคนรู้แล้วว่าที่มาของความทุกข์ทรมานนั้นคืออาการกล้ามเนื้อเสื่อมและเนื้อเยื่อตาย ซึ่งไม่มีทางหายขาดนอกจากการบำบัดรักษาซึ่งก็ทำได้เพียงแค่อายเธอไปเรื่อยๆ แต่แจ็กก็ก็ยังกล้าท้าทายโชคชะตาชีวิตและเผชิญหน้าทุกคนด้วยความดีใจของตัวเอง

แจ็กก็พยายามที่จะกลับคืนสู่บรรยากาศเวทีคอนเสิร์ตอีกครั้ง ในขณะที่เธอไม่สามารถช่วยตัวเองได้แล้ว ต้องนั่งเก้าอี้รถเข็น มีกอลองวางบนตัก ท่ามกลางนักดนตรีเด็กๆ มีแฟนเพลงมาช่วยกันให้กำลังใจเธอกันมากมาย ขณะที่บทเพลงกำลังดำเนินไป เธอเห็นทุกสิ่งทุกอย่างเป็นภาพหลอน เชลโล่ตัวใหญ่โตเหมือนยักษ์ร้ายคอยเวลาที่เธอจะขยับ และตรงเก้าอี้ที่นั่งของฟลูตนั้น เธอเห็นฮิลลารีในวัยเด็กกำลังหัวเราะเยาะเธออยู่

เวลาผ่านไป สิ่งที่แจ็กก็คาดไม่ถึงก็เกิดขึ้น แดเนี่ยลที่ดูเหมือนว่าดูแลเธอด้วยความรักและเอาใจใส่มาตลอด กลับไปมีครอบครัวใหม่ที่ไหนสักแห่ง ระหว่างเส้นทางทัวร์คอนเสิร์ตของเธอ เป็นความรู้สึกเลวร้ายที่ทารุณจิตใจเธอมากขึ้น อาการเจ็บป่วยของเธอทวีขึ้น วันที่ไอริสแม่ของเธอไปเยี่ยมใช้ พบว่าลูกสาวไม่สามารถพูดเป็นคำ นิ่งเนื้อตัวอ่อนโยนบนรถเข็น หัวเหวี่ยงโคลงไปมาไม่หยุด แจ็กก็บอกแม่ว่านี้ใช้ไหมชะตาชีวิต เมื่อยามเราเล่นดนตรีได้ ทุกคนชื่นชม ห้อมล้อมเรา แต่เมื่อไรที่เราหยุดเล่น เราต้องมาอยู่คนเดียวอย่างนี้ สภาพอย่างนี้ใช้ไหม Music, Movement เธอพูดทั้งน้ำตา ตัวสั่นเทา ปล่อยให้เธอร้องไห้

ฉากในใจเป็นสี่เท่าที่ทับ กรอบภาพบีบอัดอัด แจ็กก็นั่งบนรถเข็นตัวคนเดียว ผมยุ่งเป็นกระเซิง หน้าตาอิดโรย เธอค่อยๆเอื้อมมือหยิบแผ่นเสียงมาวางบนเครื่องเล่นแผ่นเสียง จ่อเข็มลงไป แล้วหมุนปุ่มวอลุ่มเสียงดังสุดขีด สายตาจ้องไปที่เชลโล่ที่วางอยู่บนพื้น เสียงเพลงเอลการ์เชลโลคอนแชร์โต้ดังขึ้น ดังขึ้น.. ผ่านไปที่ละโน้ต เป็นวรรค เป็นประโยค เป็นท่อน... แจ็กก็ร้องไห้โฮ สะอึกสะอื้นอีกอีกปานจะขาดใจ น้ำตาไหลเป็นทาง ตัวสั่นโคลงเคลงไม่หยุด เสียงเชลโล่ดำเนินไปจนถึงโน้ตตัวสูงสุด เสียงวงออร์เคสตราสอดรับอย่างเร้าใจ แจ็กก็รวบรวมกำลังแขนเหวี่ยงปิดหัวเข็มเครื่องเล่นแผ่นเสียงกระเด็นไป ดนตรีหยุดเงียบหับพลัน มีแต่เสียงร่ำไห้ ระคนกับเสียงแผ่นเสียงหมุนวนครี๊ด ครี๊ด รอบแล้ว รอบแล้ว...

๕.

ตื่นดึก ฟ้ามืดมัวหม่น ฝนตกพรำ ฮิลลารีสะดุ้งตื่นขึ้นมาจากความฝัน เธอรู้สึกว่าแจ็กก็กำลังต้องการความช่วยเหลือจากเธอ แม้จะอยู่ห่างไกลกันเพียงใด แต่จิตใจของพี่น้องไม่เคยตัดขาดไปจากกัน วันรุ่งขึ้นเธอและปีแอร์น้องชายรีบมาหาแจ็กที่ลอนดอน แดเนี่ยลเฝ้าดูแลเธออยู่ใกล้ๆ แจ็กก็กำลังอยู่ในอาการทรุดหนัก ร่างกายสั่นกระตุกหนัก เหงื่อไหลโชกกาย ส่งเสียงเพ้อรำไม่ได้สติ ตาเหลือกเบิกกว้าง ฮิลลารีขอยูกับน้องสาวเพียงลำพัง

ในความมืด เธอโอบกอดและร่ายกลอนกล่อมน้องสาวให้สงบลง กระซิบปลอบว่า**ไม่มีอะไรที่จะต้องกลัวอีกต่อไป ทุกอย่างจะผ่านไปด้วยดีในที่สุด** แจ็กก็เอื้อมมือมากุมมือพี่สาวไว้ สายตาจ้องประสาน ยิ้มเหมือนเด็กไร้เดียงสาและหลับไหลลงไปอย่างมีความสุข

เช้าวันนั้น ระหว่างทางกลับบ้าน เสียงวิทยุบีบีซีดังประกาศในรถว่า ขณะนี้ แจ็กเกอลีน ดูเปร นักเชลโล่ชื่อก้องของอังกฤษ ได้ถึงแก่กรรมแล้วอย่างสงบ ฮิลลารีบอกปีแอร์น้องชายให้จอดรถ แล้ววิ่งสะเปะสะปะออกไป น้ำตาไหลอาบแก้ม เสียงเพลงกล่อมเด็กและภาพในวัยเยาว์เริ่มซ้อนทับเข้ามา

๖.

ที่ชายหาดยามบ่าย ตรงจุดที่ขอบน้ำพบกับขอบทราย เด็กหญิงคนหนึ่ง ยืนจ้องหน้าหญิงสาวสวย ผมสีทอง ส่งยิ้มให้อย่างเป็นมิตร

“คุณต้องการอะไรหรือคะ” เด็กหญิงถาม

“ไม่มีอะไรหรอก เพียงแค่ฉันอยากพบเธอเท่านั้น” หญิงสาวตอบ

“ถ้าอย่างนั้น หนูไปละนะคะ” เด็กหญิงขยับจะเดินกลับไปหาพี่สาวที่ยืนรออยู่

“เดี๋ยวก่อนสิ แจ็กก็” หญิงสาวพูดขึ้น “ฉันอยากจะทำเธอว่า ...แล้วทุกสิ่งทุกอย่าง มันก็จะผ่านไป ด้วยดีเองแหละ...” *Everything is going to be all right...*

เด็กหญิงวิ่งกลับมาอดซบหน้าอยู่กับพี่สาวของเธอ ขณะที่หญิงสาวคนนั้นยืนสงบนิ่ง ทอดสายตามาที่เธอทั้งสองอยู่ห่างๆ ...

ภาพมุกกลิ้งค่อยๆ กว้างออก และเคลื่อนที่สูงขึ้นไป สูงขึ้นไป ... สูงขึ้นไป ...

๗.

ภาพยนตร์เรื่อง “ฮิลลารี กับ แจ็กกี้” **Hilary and Jackie** เป็นงานบันทึกเรื่องราวชีวิตของสองพี่น้องนักดนตรีหญิงชาวอังกฤษ **ฮิลลารี** และ **แจ็กเกอลีน** แห่งตระกูล **ดูเปร** ซึ่งในวงการดนตรีคลาสสิกรู้จักกันว่าเป็นนักดนตรีฝีมือดี โดยเฉพาะแจ็กเกอลีนผู้น้องนั้น คือนักเชลโล่ที่มีชื่อเสียงที่สุดคนหนึ่งของโลก เคยมีผลงานการแสดงคอนเสิร์ตที่ยิ่งใหญ่ มีงานรีไซเคิล งานมาสเตอร์คลาสและงานบันทึกเสียงมากมาย ก่อนที่จะจบชีวิตลงเมื่อ ๑๕ ปีที่แล้วมา จากการทนทรมานด้วยโรคกล้ามเนื้อและเนื้อเยื่อเสื่อมสภาพเป็นเวลานาน นับสิบๆปี ส่วนฮิลลารีผู้พี่เคยผ่านเวทีการประกวดและการแสดงฟลูตมาตั้งแต่เด็ก ก่อนที่จะหันเหเส้นทางชีวิตไปทุ่มเทเวลาให้กับความสุขอันเรียบง่ายของครอบครัวของเธอที่หมู่บ้านเล็กๆแห่งหนึ่งในชนบท

หลังจากที่แจ็กเกอลีนถึงแก่กรรม ฮิลลารีผู้พี่และ **ปีแอร์** น้องชายคนเล็กของเธอก็ได้ร่วมกันเขียนหนังสือชีวประวัติของแจ็กเกอลีนขึ้นมาเล่มหนึ่งชื่อ “**A Genius in the Family: An Intimate Memoir of Jacqueline Du Pré**” ออกมาเผยแพร่ในท้องตลาด เนื้อหาของหนังสือเล่าถึงอดีตที่ผ่านมาในครอบครัวดูเปร ตั้งแต่วัยเยาว์จนถึงวาระสุดท้ายของแจ็กเกอลีน เล่าเรื่องชีวิตการเรียนดนตรี เบื้องหลังชื่อเสียงและความสำเร็จของเธอ ซึ่งอันที่จริงก่อนหน้าหนังสือเล่มนี้จะออกมานั้น ได้เคยมีนักเขียนอีกคนหนึ่งเคยไปทาบตามอดีตสามีของแจ็กเกอลีนคือ **แดเนียล บารเนอโบอิม** นักเปียโนและคอนดักเตอร์ชื่อดังของวงซิมโฟนีในการเรียบเรียงชีวประวัติของเธอ โดยรวบรวมเอกสารส่วนตัว จดหมาย บันทึกต่างๆของเธอมาใช้เป็นข้อมูล แต่ฮิลลารีและปีแอร์กลับคัดค้านโครงการนี้ พร้อมทั้งยืนยันว่า จะไม่มีใครที่เล่าเรื่องแจ็กเกอลีนได้ละเอียดลึกซึ้งจริงๆเลยเป็นเด็ดขาด นอกจากพวกเขาเท่านั้น

เมื่อหนังสือชีวประวัติแจ็กเกอลีน ดูเปร ตีพิมพ์ออกมา ก็ได้มีกลุ่มนักทำหนังอังกฤษกลุ่มหนึ่งจากบริษัท Oxford Film Company โดยการรวมตัวของหุ้นส่วนสามคน **อนันต์ ทักเกอร์**, **แอนดี้ แพทเทอร์สัน** และ **นิโคลัส เค็นท์** ให้ความสนใจที่จะนำไปขยายความต่อในรูปแบบของภาพยนตร์จอใหญ่ความยาวประมาณ ๒ ชั่วโมง โดยอนันต์ ทักเกอร์ ผู้กำกับ และแอนดี้ แพทเทอร์สัน-นิโคลัส เค็นท์ ผู้อำนวยการสร้าง ได้มอบหมายให้ **แฟรงค์ คอทเทรล บอยซ์** นักเขียนชื่อดังจาก Welcome to Sarajevo เป็นผู้เขียนบทนำหนังสือเล่มนี้ไปเรียบเรียงใหม่เป็นภาษาหนัง Oxford Film ได้รับความทุนการสร้างจาก An Intermedia Films/Film Four presentation ร่วมกับ British Screen and the Arts Council of England โดยถ่ายทำเป็นภาพยนตร์สีแบบ Panavision widescreen ฝีมือการกำกับภาพของ **เดวิด จอห์นสัน** (Martha Meet Frank, Daniel & Laurence, Othello) ผู้ลำดับภาพคือ **มาร์ติน วอลซ์** (The Mighty, Funny Bone) ผู้ออกแบบงานโปรดักชั่นดีไซน์คือ **อลิซ นอร์มิงตัน** (Woman in White, The James Gang) และ ออกแบบเครื่องแต่งกายโดย **แซนดี้ พาวเวลล์** ซึ่งเคยได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัลออสการ์จาก Orlando และ Wings of the Dove ส่วนดนตรีซึ่งเป็นหัวใจของเรื่อง นำมาจากงานประพันธ์ของดุริยางค์หลายคน อาทิ **บาค ไฮเดิน แชนเดล บีโรเฟน บรามส์ เอลการ์ ดโวซาร์ค แฟรงค์ ชูมานน์** อำนวยเพลงและเรียบเรียงสกอ์ดนตรีเพิ่มเติมโดยนักดนตรีมีรางวัลออสการ์ **แบริงตัน ฟิว** ให้เสียงเชลโล่ประกอบการแสดงโดยนักดนตรีหญิงดาวรุ่ง **แคโรลีน ดาล** ผู้ชนะเลิศการประกวดดนตรีเยาวชนปีแรกของบีบีซีและเคยเป็นศิษย์ฝึกเรียนเชลโล่กับแจ็กเกอลีนตัวจริงมาก่อน และในทุกฉากของความตื่นเต้นเร้าใจ ความเจ็บปวด ผู้สร้างภาพยนตร์จะให้เสียงเชลโล่เพลงเอลการ์คอนแชร์โต้จากต้นฉบับฝีมือการบรรเลงแท้งๆของ **แจ็กเกอลีน ดูเปร** ส่วนวงดนตรีที่บรรเลงบันทึกเสียงในภาพยนตร์คือวงเดอะ ฟิลาโมเนีย ออร์เคสตรา และลอนดอน เมโทรโพลิแทน ออร์เคสตรา ใช้ห้องบันทึกเสียงและมิชชันนารีที่แอบเบย์ โรด สตูดิโอ, แอร์ ลินเอิร์ทซ์, และไวท์ฟีลด์ สตูดิโอ ในลอนดอน

บทบาทของตัวละครต่างๆในเรื่อง Hilary and Jackie ล้วนมีความเข้มข้นและต้องใช้ความสามารถเฉพาะตัวสูงมากในการนำเสนอชะตากรรมของผู้คนในชีวิตที่แวดล้อมแจ็กเกอลีน ดูเปร ออกมาได้สมจริง นับว่าผู้กำกับ อนันต์ ทักเกอร์ (ซึ่งแต่ก่อนเคยแต่กับภาพยนตร์สารคดีและหันมาจับงานหนังจอใหญ่เรื่องนี้เป็นเรื่องแรก) โชคดีมากที่ได้ดารานำหญิง ๒ คนที่ได้รับการยกย่องว่ามีฝีมือที่สุดในโลกภาพยนตร์อังกฤษปัจจุบันมาสวมบทบาทฮิลลารีและแจ็กเกอลีน บทของพี่สาวนั้นแสดงโดย **เรเชล กริฟฟิธ** (Muriel's Wedding, My Best Friend's Wedding, Blow) ส่วนน้องสาวซึ่งถือเป็นตัวโดดเด่นที่สุดของเรื่องรับบทโดย **เอมีลี วัตสัน** (Breaking the Waves, The Boxer, Angela's Ashes, Gosford Park) การแสดงของเธอทั้งสองได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัลออสการ์ปี ๑๙๙๙ ทั้ง ๒ สาขา คือ ดารานำหญิงยอดเยี่ยม (เอมีลี วัตสัน) และ ดาราสมทบหญิงยอดเยี่ยม (เรเชล กริฟฟิธ) รวมทั้ง เอมีลี วัตสัน ยังได้เข้าชิงรางวัลลูกโลกทองคำปีเดียวกัน และภาพยนตร์เรื่องนี้ยังคว้ารางวัล British Independent Film Awards ในอังกฤษ ๒ รางวัลด้วยคือรางวัลนักแสดงหญิงยอดเยี่ยม (เอมีลี วัตสัน) และผู้กำกับยอดเยี่ยม นอกจากนี้ ยังได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัลอื่นๆ และได้รับรางวัลอีกมากมายจากหลายสถาบัน

นักแสดงคนอื่นๆในเรื่อง นอกจากสองพี่น้อง **เรเชล กริฟฟิท** และ**เอมิลี วัตสัน** แล้ว ยังมี **เจมส์ เฟรน** (Elizabeth, Devil's Advocate, Where the Heart Is) แสดงเป็น **แดเนียล บารอนโบอิม** นักเปียโนและคอนดักเตอร์ชื่อดังเชื้อสายยิว สามีนางแจคเกอลีน, **เดวิด มอริสซีย์** (Captain Corelli's Mandolin, Devil's Advocate) แสดงเป็น **คิฟเฟอร์ ฟินชี** อดีตคอนดักเตอร์ สามีนางฮิลารี, **ชาร์ลส แคนธ** (Gosford Park, Michael Collins, Alien ๓) แสดงเป็น **เดเรค ดูเปร** พ่อของฮิลารีและแจ็กกี้, **ซิวเลีย อิมรี** (Bridget Jones's Diary, Star Wars: Episode I) แสดงเป็น **ไอริส ดูเปร** แม่ของฮิลารีและแจ็กกี้, **รูเฟิร์ต เฮนรี-โจนส์** เป็น**บิแอร์ ดูเปร** น้องชาย บิล พาเทอร์สัน เล่นเป็นครูสอนเชลโล ส่วน**ฮิลลารีในวัยเด็ก**รับบทโดย **คลีเลย์ แพนเดอร์** และ**แจคเกอลีนวัยเด็ก** แสดงโดย**ออริโอล อิวานส์** นอกจากนี้ยังมีตัวประกอบอีกมากมาย ส่วนวงดนตรีที่เข้าร่วมในฉากนั้น มาจากหลายท้องถิ่น หลายคณะ เป็นภาพยนตร์ที่รวมวงดนตรีสำคัญของอังกฤษไว้มากพอสมควร ได้แก่ เบดฟอร์ดไชร์ แชมเบอร์มิวสิก, แชนแนม สคูลออฟมิวสิก, อิงลิช นอร์ทเทิร์น ฟิลาโมเนีย ออร์เคสตรา, ฮาล ฟิลาโมนิค ออร์เคสตรา, ลิเวอร์พูล ฟิลาโมนิค ออร์เคสตรา และนักดนตรีรับเชิญจากสหภาพแรงงานดนตรีอังกฤษ

เอมิลี วัตสัน สาวอังกฤษตากลมผู้สวมบทแจคเกอลีน ดูเปร ในเรื่องนี้ ถือเป็นดาวรุ่งผู้สร้างความหวังในวงการภาพยนตร์ยุคใหม่ที่เรียกว่า “**นอกกระแส**” อย่างมาก ในช่วงสิบปีที่ผ่านมา เธอกลายเป็นนักแสดงสาวที่มีผลงานที่น่าติดตามและโดดเด่นที่สุดคนหนึ่งของวงการหนึ่งนอกกระแสนานาชาติและหนึ่งนอกกระแสอังกฤษ เมื่อเร็วๆนี้ เธอเพิ่งจะฝากบทบาทอันน่าประทับใจในบทสาวใช้หัวแข็งไว้ในหนังแนวเสียดสีของโรเบิร์ต อัลต์แมน ซึ่งได้เข้าชิงออสการ์ภาพยนตร์ยอดเยี่ยมปีล่าสุดนี้ด้วยคือ Gosford Park และก่อนหน้านี้ก็มีหนังนอกกระแสที่ดังมากอีกเรื่องหนึ่ง คือ Angela's Ash ซึ่งเธอสวมบทแม่ลูกดกในไอร์แลนด์สมัยสงครามโลก เป็นเรื่องเล่าผ่านสายตาลูกชายคนหนึ่งของเธอ วัตสันแสดงหนังเรื่องนี้ประชันกับพระเอกดัง โรเบิร์ต คาร์ไล ซึ่งคิดว่ามีตรรกะแฟนหนังหลายท่านคงจะรู้จักหนังเรื่องนี้กันพอสมควร

ความโดดเด่นของเอมิลี วัตสัน หากย้อนหลังไปในสนามการชิงรางวัลออสการ์ดารานำหญิงยอดเยี่ยมปี ๑๙๙๑ เธอก็เคยสร้างความฮือฮามาแล้วจากบทนางนอกกระแสเล็กๆเรื่องหนึ่ง ในฐานะนางเอกผู้แหวกขนบของความรัก ความเชื่อทางศาสนาและเซ็กซ์ ในเรื่อง Breaking the Waves ผลงานกำกับของลาร์ส วอนทริเยร์ ผู้กำกับชาวเดนมาร์ก หนึ่งในผู้ก่อตั้งลัทธิ Dogme 95 และตลอดช่วงปี ๑๙๙๖ ที่หนังเรื่องนี้ออกฉาย ก็กลายเป็นที่โจษขานของผู้คนมากมายเกี่ยวกับวิถีเดินกล้อง วิถีเล่าเรื่องที่ไม่ปกติธรรมดาของผู้กำกับ และเนื้อหาของหนังที่ว่าด้วยการแสวงหาวิธีการได้บาปโดยใช้เนื้อตัวเข้าแลกของตัวละครชื่อเบสส์ หญิงสาวชาวสก็อตที่เคร่งศาสนาคนหนึ่ง ซึ่งสามีเธอประสบอุบัติเหตุจนพิการ และเธอต้องมีเพศสัมพันธ์กับชายอื่น ตามคำแนะนำของสามีและความศรัทธาในพระเจ้าเป็นเจ้า ขณะนั้นเอมิลีอายุ ๒๔ และยังไม่เป็นที่รู้จักในวงการภาพยนตร์เท่าไร แต่เข้ารับบทของเบสส์แทนดารานำหญิงชั้นนำของอังกฤษในขณะนั้นคือ เฮเลนนา บอนแฮมคาร์เตอร์ ซึ่งปฏิเสธจากเลิฟซีนที่มีอย่างผิดปกติในหนัง แต่เมื่อดาราโนเนมอย่างเอมิลี วัตสัน เข้าไปสวมบทของเบสส์ เธอกลับทำให้คนดูก้าวข้ามความน่ารังเกียจของพฤติกรรมสำส่อนทางเพศ ไปสู่ความสนใจและซาบซึ้งในพลังศรัทธาที่หญิงสาวคนนี้มีต่อพระเจ้าและนามธรรมที่เรียกว่า "ความรัก" การเข้าชิงออสการ์และลูกโลกทองคำประจำปี ๑๙๙๑ นั้น ถือเป็นกาณ์แก๊งค์ที่แท้จริงของเธอ แม้จะพลาดหวังทั้งสองรางวัล แต่เธอก็กลายเป็นนางเอกในดวงใจของประชาชนนักดูหนังทั่วโลกไปเรียบร้อยแล้ว

ในปี ๑๙๙๘ เมื่อเอมิลี วัตสัน เข้ามารับบทแจคเกอลีน ดูเปร นักเชลโลหญิงชาวอังกฤษที่คนทั้งโลกรักและอาลัย ภาพยนตร์เรื่องนี้ก็จึงกลายเป็นเวทีพิสูจน์ความสามารถของเธออีกครั้ง

จากบทภาพยนตร์ที่บอยซ์เขียนให้แจคเกอลีน ดูเปร หรือแจ็กกี้ เป็นหญิงที่มีอารมณ์ร้าย ดื้อรั้นเอาแต่ใจตนเอง เป็นเด็กที่ไม่ยอมโต เจ้าเล่ห์ ซื่อจลาจล หยิ่งใน “**ฮิโก้**” ที่เกิดจากการยกย่องของคนแวดล้อมว่านั่นคือ “**พรสวรรค์ทางดนตรี**” ของเธอ และความผิดปกติทางร่างกาย ความผิดปกติทางเซ็กซ์ที่มาจากความเครียด สับสน กังวล และโรคภัยไข้เจ็บที่ทรมาณตัวเธอมานานนับสิบปี แต่เอมิลี วัตสัน ก็ได้ทำให้แจคเกอลีน ดูเปร คือคนที่ผู้ชมควรเห็นใจ ยอมรับในความบกพร่องของชีวิตจิตใจ ให้อภัยในพฤติกรรมทางเพศที่ผิดสามัญ ถึงขนาดยอมเซ็กซ์กับสามีพี่สาวอย่างหน้าตาเฉยในบ้านของพี่สาว และการพูดเหน็บแนมประชดประชันพี่สาวและคนอื่นๆที่ขวางหน้า ก่อนที่จะถึงคราวพ่ายแพ้แก่สังขารที่ไม่เที่ยง ต้องต่อสู้กับความเจ็บปวดความทุกข์ทรมานทั้งกายและใจที่เกาะกุมชีวิตในบั้นปลายของเธออย่างน่าสงสาร คู่ต่อสู้ในชีวิตของเธอก็มีบทบาทไม่แพ้กันคือ**เชลโล**เก่าแก่ตัวหนึ่ง ซึ่งติดตามหลอกหลอนแจคเกอลีนมาตั้งแต่ครั้งแรกที่ขึ้นแสดงบนเวทีคอนเสิร์ตระดับมืออาชีพ และมันกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเธอแม้จนถึงวาระสุดท้าย

เอมิลี วัตสัน พยายามที่จะเสนอบุคลิกของแจคเกอลีน ดูเปรและเชลโลของเธอออกมาอย่างสุดความสามารถ ในอดีตเมื่อเป็นเด็ก เอมิลีเคยเรียนเชลโลมาก่อนจนถึงอายุ ๑๔ เมื่อต้องรับภารกิจการแสดง ภาพยนตร์เรื่องนี้ เธอได้ลงทุนทุ่มเทเวลาเรียนเชลโลอย่างหนักอีกครั้งกับโดซโรเบิร์ต เบลลี และพอล ดาวิส

สัปดาห์ละ ๔ ชั่วโมง เอมิลีอุตสาหะกับเครื่องดนตรีชิ้นนี้ในห้องซ้อมส่วนตัววันอีกหลายชั่วโมงจนนิ้วห่อเลือด เธอหน้าวิดีโอเก่าที่เคยบันทึกการแสดงจริงของแจคเกอลีนมาศึกษาดูอย่างเอียดแม้กระทั่งทุกอิริยาบถทุกท่วงท่าที่แจคเกอลีนเคลื่อนไหวขณะบรรเลงเชลโล่ รวมทั้งในฉากของการขึ้นแสดงบนเวทีคอนเสิร์ตจริงร่วมกับบรรดานักดนตรีอาวุโสหลายคนที่เคยเล่นร่วมวงกับแจคเกอลีน ดูเปรตตัวจริงมาก่อน เมื่อถ่ายทำจบ เธอได้รับเสียงปรบมือกราวด้วยความชื่นชมอย่างจริงใจจากบรรดานักดนตรีเหล่านั้น เอมิลีพยายามสื่อความเป็นนักแสดงที่มีวิญญาณของการแสดงดนตรีอย่างจริงจัง จนคนดูหนึ่ง “เชื่อ” ในความเป็นตัวตนแจคเกอลีนที่ปรากฏอยู่บนแผ่นฟิล์ม แม้บางฉากบางช่วงของการแสดงดนตรี อาจโดนคอนซอร์ตตระหนักรู้จากนักดนตรีแท้ๆ (โดยเฉพาะนักแสดงเชลโล่บ้าตำรา สาวกแจคกี้และพวกจ้องจับผิดทางมาตรฐานการดนตรี) ว่านั่นเป็นของปลอม หลายฉากที่เอมิลีไม่เข้าใจการเล่นเชลโล่จริงๆ วางไม้วางมือผิด และใช้ expression ทางดนตรีผิดพลาด แต่นั่นก็นับเป็นแค่เสียงนกเสียงกาที่ไม่ค่อยจะมีความหมายอะไรนัก เมื่อเทียบกับภาพรวมของการแสดงและความรู้สึกสะเทือนใจเมื่อได้สัมผัสกับภาพยนตร์เรื่องนี้อย่างจริงจัง ส่วนดาราคคนอื่นๆในเรื่องก็ทุ่มเทให้กับการฝึกฝนดนตรีไม่แพ้กัน เรเชล กริฟฟิท หัดเป่าฟลูตอย่างจริงจัง เดวิด มอริสซีย์หัดเรียนวิชาการอำนวยเพลงต่อหน้าวงแชมเบอร์ออร์เคสตรา บิล พาเทอร์สัน หัดเล่นเชลโล่เพราะต้องรับบทครูสอนดนตรี ส่วนเจมส์ เฟรนและซีเลีย อิมรี ก็ทุ่มเทเวลาให้กับการฝึกฝนเปียโนจนสามารถเล่นในฉากได้อย่างเป็นธรรมชาติ นอกจากนี้เจมส์ยังต้องหัดท่าทางในการอำนวยเพลงร่วมกับวงซิมโฟนีออร์เคสตราขนาดใหญ่ในเพลงที่แจคเกอลีนเคยแสดงผลงานคอนแชร์โต้อีกด้วย ซึ่งทั้งนี้ก็เป็นประสบการณ์สำคัญที่บรรดานักแสดงเหล่านี้ไม่อาจลืมเลือนไปได้

Hillary and Jackie เป็นครั้งที่สองที่เอมิลี วัตสันได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัลออสการ์ในฐานะดาราหญิงยอดเยี่ยมประจำปี ๑๙๙๙ แต่ผลการประกาศรางวัลกลับตกไปอยู่ในมือ **กวินเน็ต พัทโลว์** จาก Shakespeare in Love อย่างน่าเสียดายแทน และเป็นครั้งที่สองเช่นกันที่เอมิลี วัตสัน กลับบ้านมือเปล่าท่ามกลางความชื่นชมของมิตรรักแฟนหนังที่ทบทวีขึ้นจากราวดู Breaking the Waves นั้น

ภาพยนตร์เรื่องนี้ได้ออกฉายเป็นครั้งแรกในอังกฤษเมื่อวันที่ ๒๒ มกราคม ๑๙๙๘ และได้รับคัดเลือกเป็นตัวแทนภาพยนตร์จากอังกฤษไปร่วมประกวดมหกรรมภาพยนตร์ที่เมืองเวนิส อิตาลี อย่างเป็นทางการในปีเดียวกันนั้น ก่อนที่จะนำไปฉายที่ประเทศอื่นๆทั่วโลกทั้งในยุโรปและอเมริกา เป็นภาพยนตร์ที่บรรดานักวิจารณ์ทั่วโลกให้ความสนใจกันมากที่สุดเรื่องหนึ่ง

ส่วนเมืองไทยเราเพิ่งจะได้มีโอกาสมาแอบฉายขึ้นจอตามโรงภาพยนตร์เล็กๆในกรุงเทพฯในงานหนังนอกกระแสของสหมงคลฟิล์มในช่วงเดือนพฤษภาคมปี ๒๐๐๒ นี้เอง หลังจากที่ภาพยนตร์เรื่องนี้เคยออกฉายที่อื่นทั่วโลกไปแล้ว ๕ ปี และผลการฉายถือว่าค่อนข้างล้มเหลวในเชิงธุรกิจการโฆษณา ไม่มีคนสนใจดูมากนักเมื่อเทียบกับอภิมหาภาพยนตร์ฮอลลีวูดอย่างมนุษย์แมงมุมหรือสตาร์วอร์ภาคสองที่ซบเซียวกันโดยเงินจำนวนมหาศาลจากนักดูหนังคนไทยในช่วงเวลาเดียวกัน